

11/09/2011 | Barcelona

Missatge institucional del president de la Generalitat amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya

Benvolguts i benvolgudes compatriotes:

Em dirigeixo a tots vosaltres amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya. Alguns creuen que, amb la Diada, els catalans commemorem una derrota, la de l'11 de setembre de 1714. Tanmateix, és just el contrari: commemorem l'esperit de superació que ens ha permès mantenir viva la nostra identitat, la nostra llengua, la nostra cultura, la nostra ànima, la nostra nació.

En aquests darrers tres segles, s'han donat gairebé totes les circumstàncies perquè Catalunya desaparegués com a realitat nacional. Lluny d'això, el nostre país és avui el territori més atractiu de l'antic Mare Nostrum, la Mediterrània. Podíem no ser, però som. Podíem haver caigut en la marginalitat, però exercim la capitalitat en l'àrea geogràfica que sempre ens ha estat més propera. Podíem ser un poble derrotat i vençut, però som un poble viu i amb futur.

Fóra absurd negar les enormes dificultats del moment. Vivim temps d'incertesa, d'adversitat, d'amenaques econòmiques que sacsegen el nostre benestar i d'amenaques polítiques que qüestionen el nostre autogovern. És cert. Però com ja hem fet al llarg de la nostra història ens cal convertir aquestes dificultats en estímuls positius que ens portin, un cop més, no tan sols a fer-hi front, sinó a sortir-ne més enfortits i amb major capacitat per construir un país més sòlid, més just i més lliure.

Certament, moltes coses que passen, i que ens afecten, no depenen directament de nosaltres. Hi ha moltes variables en joc en les quals la nostra capacitat d'influència és poca, o nul·la. Tanmateix, hi ha quelcom que no depèn ni de Berlín, ni de Frankfurt, ni de París, ni de Madrid: la força de creure en nosaltres mateixos. Aquella força, basada en uns valors propis, que ha fet que al llarg de la història Catalunya es mantingués dempeus, sense doblegar l'esquena ni abaixar el cap.

És hora de retrobar-nos amb aquests valors. És hora de creure en nosaltres mateixos. És hora d'assumir el millor llegat de la nostra història: la voluntat de ser, de progressar, d'anar endavant. Els països treballadors, creatius i de mentalitat oberta estan avançant enmig de les dificultats que envolten el panorama del món. Sovint són països de dimensió més aviat modesta, però amb un caràcter molt marcat i uns valors molt sòlids. Catalunya pot ésser un d'aquests països. Si ens ho creiem, i si creiem en nosaltres.

I això, torno a insistir, només depèn de nosaltres.

La Diada d'enguany té lloc en un moment en el qual l'obligada política d'austeritat en l'àmbit públic pot fer pensar a alguns que ens trobem davant d'un afebliment irreversible del nostre estat del benestar. Crec, francament, que no és així. Contenir el creixement de l'endeutament és l'únic camí per assegurar que les generacions més joves, els nostres fills i els nostres néts, podran gaudir com a mínim del mateix estat del benestar que hem construït en les darreres dècades. Demano, en aquest sentit, comprensió a tothom, a fi d'evitar que els deutes excessius d'avui no es converteixin en una llosa per a les esperances de les generacions futures. Un llegat de deutes impagables no fóra èticament acceptable.

En canvi, ens cal tenir una actitud d'escolta atenta, sobretot respecte a aquells que viuen una situació personal més difícil. Una actitud de justícia i de servei per ajudar i donar un cop de mà a qui més ho necessita. Actituds que caracteritzen avui a la majoria de les nostres famílies,

que amb el seu esforç diari ajuden a mantenir una societat cohesionada i sòlidament vertebrada.

La Diada Nacional és també un motiu per recordar la necessitat de reforçar la nostra vida democràtica, i procurar no esquarterar-la.

En els darrers tres-cents anys, n'hem tingut escassament quaranta de democràcia, trenta dels quals són les darreres dècades. Tot sistema de construcció humana és millorable i perfectible. La democràcia, també. I a casa nostra, potser encara més. Per tant, tot allò que pretengui honestament contribuir a millorar un sistema imperfecte no només cal escoltar-ho, sinó posar-ho en pràctica. Ara bé, no podem deixar que s'instal·li entre nosaltres una actitud destructiva cap al sistema de representació democràtica, el centre del qual és el Parlament de Catalunya. No es tracta només d'una qüestió d'ordre públic, sinó d'una cosa molt més important: l'aposta per una societat basada en el diàleg i en la deliberació col·lectiva, que no és el mateix que la violència i la coacció disfressades de demandes; el d'una societat on existeix el dret d'expressar-se lliurement i el deure d'escoltar a tothom, però en cap cas d'acceptar la coacció de minories que suplanten les majories reals. No sempre el que més crida té més raó. I al que coacciona, no se li pot donar la raó.

No vull deixar, en aquesta celebració de la nostra Diada Nacional, de referir-me a aquells fets que darrerament s'han produït i mostren les amenaces que poden afectar el nostre autogovern, els nostres símbols i la nostra voluntat de construir un model propi de societat. La modificació unilateral de la Constitució per part dels grans partits estatals trenca definitivament les regles del joc de la transició espanyola, en deixar de banda un dels principals artífexs d'aquesta: el catalanisme.

Això suposa un canvi profund del qual Catalunya ha de prendre nota, i que òbviament no serà neutral ni innocu en la relació entre Catalunya i l'Estat.

Aquests dies, molts catalans han vist amb una dramàtica claredat que la visió uniformista i excloent d'Espanya afecta negativament tots els catalans, amb independència de la seva llengua habitual, del seu lloc de naixement o de les seves creences religioses. I això reforça el catalanisme, del signe ideològic que sigui, més enllà del malestar o del ressentiment puntual. Més enllà, en definitiva, d'una postura merament reactiva.

Aquesta realitat s'exemplifica clarament amb la reobertura del debat sobre la llengua. La immersió lingüística a Catalunya no és una finalitat en ella mateixa, sinó un mitjà per assolir una societat més cohesionada. És per això que va sorgir en el context històric d'un gran consens polític i social, i continua disposant d'una acceptació social molt majoritària. Ningú pot pretendre canviar un determinat model de convivència que, a més, ha obtingut uns bons resultats i gaudeix d'un consens social majoritari.

Afrontem anys de transcendència històrica que marcaran per molt de temps el rumb i el nostre futur com a país. De les nostres actituds i sobretot de les nostres accions dependrà el futur de la Nació. No havíem viscut en molts anys una situació com l'actual on es produís una conjunció de reptes econòmics, conseqüències socials, manca de respecte a la nostra cultura i a la nostra llengua, i qüestionament del nostre autogovern. Actuem, doncs, amb intel·ligència, conscients de les nostres capacitats, siguem exigents i treballem dur. Comprometem-nos amb Catalunya com una noble i bella causa. Sapiguem ser dignes de l'herència rebuda de tantes i tantes generacions de catalans i catalanes, molts d'ells vinguts d'arreu, que han lluitat i treballat per un millor futur per a aquest país.

Bona Diada a tothom i Visca Catalunya!